

tusministeren indgaa til Kongen om at faa en saadan Mand stadfæstet som Valgmenighedsbiskop; denne Mand maatte ikke være Valgmenighedsbiskop for mere end 30 Valgmenigheder, han maatte heller ikke være Provst, men kunde godt blive ved at være Præst for en Valgmenighed, hvis han var det, og hvis han ikke var det, men kun almindelig Præst i Folkekirken, han behøvede heller ikke at opgive sin Præstevirksomhed for at være Biskop. Det Forslag blev selvfølgelig ogsaa drøttet, og derfor kan man ikke med Rette sige, at Menighederne ikke har hørt noget om Bispevalg, og at det hele kommer bag paa dem.

Man kan heller ikke sige det, naar man erindrer, at Spørgsmaalet har været forelagt Menighedsraadene for nogle Aar siden, og at 888 Menighedsraad udtalte sig til Gunst for Bispevalg, medens kun 23 sagde nej dertil. Nu ved jeg nok, at det ærede Medlem Hr. Povlsen siger, at det bryder han sig ikke noget om med de Menighedsraad, for dem er der ikke saa mange, der har valgt. Ja, der var dog adskillige hundred Tusinde Vælgere, der valgte de første Menighedsraad, og man kan ikke saadan uden videre reducere det til slet ingenting.

Det ærede Medlem Hr. Povlsen gaar videre og siger, at her i København er der overhovedet ikke Mindretal i Menighedsraadene, her betyder de slet ingenting, og derfor kan han end ikke gaa ind paa, at Menighedsraadene gør Indstilling om Ansættelse af Kapellaner, for Ministeren kan jo ikke tage Hensyn til Mindretallet, naar der intet er. Det sidste er rigtigt; men ellers er hele Betragtningen jo urigtig, thi med Hensyn til Indstilling af Kapellaner har jeg jo nævnt, at Ministeren maa tage Hensyn til, hvem der er Førstepræst, og maa tage Hensyn til Mindretallet — det er for øvrigt det samme, som jeg forstod at det ærede Medlem Hr. Povlsen har sagt, da Talen var om kvindelige Præster, saa det er hans egen Mening, der her falder sammen med min.

Nej, det ærede Medlems Forklaring er urigtig, thi vedtager vi disse Lovforslag om Valg af Biskopper, om Indstilling af Præster og om Menighedsraad, ved det ærede Medlem lige saa godt som jeg, at saa skal vi have Valg af nye Menighedsraad i November Maaned; og i Betragtning af alle de Sager, hvis Afgørelse nu henlægges til Menighedsraadene, kan det ærede Medlem være overbevist om, at mange vil melde sig til Valglisterne, som ikke tidligere har gjort det. Der vil blive meget mere Del-

tagelse i Menighedsraadsvalgene end før, og der vil ogsaa blive Mindretal i de københavnske Menigheder. Derom er der ingen Tvivl, saa meget mindre som Menighedsraadene Medlemstal bliver udvidet og Forholdstalsvalget derfor i enhver Henseende kan gøre sig gældende.

Naar man overhovedet tager Hensyn til, hvad der er foregaaet og foregaar for vore Øjne, kan man derfor ikke med Hensyn til Bispevalgene sige, at det er noget, der kommer bag paa Vælgerne, som de slet ikke har tænkt paa eller ikke haft Lejlighed til at tænke paa. De har haft rig Lejlighed til at tænke derpaa. Og det er min Overbevisning, at ligesom Menighederne har ønsket Deltagelse i Præstevalg og har faaet det, uagtet det ogsaa den Gang mødte megen Modstand at give Menighedsraadene Indflydelse paa Præstevalgene, saaledes vil de ogsaa nu faa Indflydelse paa Bispevalget, og det vil komme til Trods for det ærede Medlem og hans Meningsfællers Modstand. Det ærede Medlem vil ikke kunne hindre det; han vil blot komme til at indtage den samme Stilling som den Dreng, der løber bag efter Vognen og holder i Tovet, der slæber efter Vognen og paa den Maade søger at standse det hele. Han bliver slæbt med. Saadan vil det gaa det ærede Medlem og hans Meningsfæller med Hensyn til Menighedsraadene. Og det vil slet ikke genere Bevægelsen noget, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller gør Indsigelse derimod. Hellere skulde det ærede Medlem vælge det Standpunkt at arbejde med paa Lovforslaget og derved maaske faa den Indflydelse, han vil tabe ved paa Forhaand at sætte sig imod det alt sammen.

Det ærede Medlem fastholdt — og det samme gjorde det ærede Medlem Hr. Borgbjerg —, at Valgretten her ikke gives til alle Medlemmer af Folkekirken. Det er en besynderlig Paastand, og den kan kun opretholdes gennem en vis spidsfindig Maade at tage Tingene paa. Thi Valgret gives jo til alle Medlemmer af Folkekirken. Det eneste, der kræves, er, at de selv skal medvirke til at blive optaget paa Valglisten, og det gøres dem dog saa let, som det overhovedet er muligt. Man kan ikke afvise denne Fremgangsmaade ved at sige, at man skulde holde sig til de kommunale Vælgere, for til Folkekirken Valgliste bliver der mange flere Vælgere end ved de kommunale Valg. Saa hele denne Indvending har ikke meget paa sig, navnlig ikke efter at man nu er gaaet over til, at Medlemmer, der en Gang er optaget paa en Valgliste, bliver staaende, og til at gøre